

גיד הנשה פרק שביעי חולין

יז א מיי פ"ח מהלכות
מאכלות אסורות הל' ד
סמג לאוין קלט טושי"ע יד
פ"ח סה סעף ה':
ב [מיי] שם הלכה א'
טושי"ע שם סעף ח':
יה ג מיי שם הל' ז'
טושי"ע שם סעף ח':
יט ד מיי שם טושי"ע הל'
יז ופט"ז הל' ו טושי"ע
שם סעף ט ו ק"י ק סעף
ז:

ב ה מיי פ"ח מהלכות
מאכלות אסורות הל' ו
[טז] סמג לאוין קל קלח
טושי"ע י"ד ס"ד ס"י:
כא ו ו מיי שם הל' ז'
טושי"ע שם סעף י':

רבינו גרשום

שאיין כותבין בתובה
לזכרים. כלומר כשעושין
משכב זכור אין כותבין
להן כתובה: ואחד
שאיין שוקלין בשר המת
במקולין. כלומר במשקל
כלומר דמזכרין בשר המת
בצנעא אבל לא בפרהסיא
בשוק: מפני שאין לו כף.
כלומר שאין יודן שבו
עגול ככף בהמה: והלך
ר' מאיר לשיטתו. כלומר
ר"מ דסבירא ליה דחלבו
אסור הלך לשיטתו דהוא
אמר טעון שחיטה כבהמה
ממלייתא: ר' יהודה אומר
גוממו עם השופי. כלומר
אין צדיק לחטט אחריו
אין אדם חותכו עם השופי
למעלה: לעולם חלבו
גידו. כלומר דמותר ואע"ג
דאמר שמואל לרביי אכל
דמותר מדי שמואל חלבו
מאיר אסור מדרבנן אבל
מדאורייתא מותר: מאי
לאו ר"מ היא. כלומר
מה דאמרי דשומנו מותר
וישראל קדושים נהגו בו
אסור ר"מ היא: לא
אסרה תורה אלא קנוקות
שבו. כלומר גידין דקין
שמתפרשין מן הגיד איך
ואילך שחן בני אכילה
אבל הגיד עצמו שהוא
חשוב כעץ לא חייבה
התורה: אלא חלב אמר
רחמנא ולא חוטין. כלומר
דחלב לחוד וחוטין לחוד
ה"נ גיד לחוד וקנוקות
לחוד ומה דכתב רחמנא
לא יאכלו בני ישראל וגו'
אמר רחמנא דאפי' אוכל
הגיד חשוב כעץ חייב
וכ"ש קנוקות: ולא נימא
קנוקות ולא גיד אלא
[גיד] וקנוקות: ממרטט
ליה. כלומר מחטט אחריו
וחותכו יפה: רב אבי
גאים ליה. כלומר חותכו
מלמעלה ואין מחטט
אחריו.

אילימא חלבו דשלי"ה. וא"ת ומאי שנא דבגיד דשלי"ה וזבלו
דשלי"ה מודו וי"ל משום דלא מקרי חלב כיון דאינו צעמוד
והקרב דלדאמר צ"ה בהמה המקשה (לעיל דף עה.) מה חלב ושמי הכליות
האמורים באשם מואל מכלל שליל: **ואמר** רבי אלעזר אמר רבי

אושעיא ב'ו. הולך לאתויי דרבי
אלעזר דאי לאו דרבי אלעזר היה
אמינא חלבו דקמני צברייתא היינו
חלבו דגיד דעלמא ולא חלבו דשלי"ה
לכך מיימי דר' אלעזר דלכו לשיטתם
משמע דלכולה מילתא קאמר בגיד
וזבלו דצמרייהו דפליגי זהו הלכו
לשיטתם ועוד דאי אגיד לתודיה קאי
אמתני' הוה ליה לרבי אלעזר למימר
מילתיה אע"ג דלא הוה צמתייתין
רבי מאיר מכל מקום שמעינן ר"מ
מר' יהודה אלא להכי אמרה צברייתא
דלכל מילתא דפליגי קאי דצחלב נמי
הלכו לשיטתם: **ג'ומבין עם השופי.**
פ"ה הקונט' חלב הגזזה וגיד הנראה
על השופי גוממו ומשליכו מפני מראית
העין שלא יראה כאוכל גיד אבל עיקרו
ושרשיו של שומן ושל גיד מותרין ולפי
זה לא פליגי צחלבו דבין לרבי מאיר
ולר' יהודה כל מקום שהגיד אסור חלבו
נמי אסור וכל שכן דפרין טפי שפיר
לשמואל דאמר חלבו מותר לדברי
הכל דהכל אפילו רבי יהודה דמיקל
קאמר חלבו אבל הלשון קשה דקאמר
אלא חלבו דגיד והא מייפלג פליגי
משמע דלרבי יהודה אפילו צמקום
שהגיד אסור חלבו שרי כמו שאמר
שמואל אלא דרבי מאיר פליגי ולכך
נראה דגוממו אגיד לתודיה קאי ולא
אחלבו (ו)ולמלאין דבעי לאוקומי צרייתא
דנהגו בו אסור כר' יהודה מה שלא
א"ר יהודה גוממו אלא אגיד משום
דחלבו תלוי צמנהגא היכלא דלחמור
אחמור דלדאמר (נהה דף טו.) גבי
חומר' דרבי יורא דצנעה נקיים (ו)אין
נמי נאמר דגוממו דרבי יהודה נמי
קאי אחלבו למאי דבעי למימר דהך
צרייתא כרבי יהודה אבל לר"מ סלקא
דעתך דלסור מדאורייתא מדמחמיר
לחטטו ולשרש אחריו דקאמר חותך
שמו מעיקרו ולצסוף מסיק צרייתא
כר"מ ומ"מ לא אסור מדאורייתא
לרבי יהודה שרי לגמרי והא דמתן
נאמנים עליו ועל החלב היינו צמסם
חלב ולא צחלבו של גיד דכיון דלרבי
יהודה שרי לגמרי לא שייך ציה

שאיין כותבין כתובה לזכרים ואחת שאין
שוקלין בשר המת במקולין ואחת שמכבדין
את התורה: ואינו נוהג בעוף: והא קא
חזינן דאית ליה ליה ולא עגיל בעי רבי
ירמיה אית ליה לעוף ועגיל אית ליה לבהמה
ולא עגיל מאי בתר דידיה אזלינן או בתר
מיניה אזלינן תיקו: ונוהג בשליל: אמר
שמואל וחלבו מותר לדברי הכל חלבו דמאי
אילימא דשלי"ה והא מייפלג פליגי ביה
דתיניא נוהג בשליל וחלבו אסור דברי רבי
מאיר רבי יהודה אומר אינו נוהג בשליל
וחלבו מותר ואמר ר' אלעזר אמר ר' אושעיא
מחלוקת בבן תשעה חי והלך ר"מ לשיטתו
ורבי יהודה לשיטתו ואלא חלבו דגיד הא
מייפלג פליגי בה דתיניא גיד הנשה מחטט
אחריו בכל מקום שהוא וחותרך שמנו מעיקרו
דברי ר"מ רבי יהודה אומר גוממו עם השופי
לעולם חלבו דגיד ומודה שמואל דלר"מ
מדרבנן אסור דתיניא (ו)ושמנו מותר וישראל
קדושים נהגו בו איסור מאי לאו ר"מ היא
דאמר מותר מן התורה ואסור מדרבנן ממאי
דילמא רבי יהודה היא אבל לרבי מאיר
מדאורייתא נמי אסיר לא ס"ד דתיניא גיד
הנשה מחטט אחריו בכל מקום שהוא ושמונו
מותר מאן שמעת ליה דאית ליה חטיטה
ר"מ וקאמר שמנו מותר אמר רב יצחק בר
שמואל בר מרתא אמר רב לא אסרה תורה
אלא קנוקות שבו עולא אמר יעץ הוא
והתורה חייבה עליו אמר אביי כוותיה
דעולא מסתברא דאמר רב ששת אמר
רב אסי חוטין שבחלב אסורין ואין חייבין
עליהן אלמא חלב אמר רחמנא ולא
חוטין הכא נמי גיד אמר רחמנא ולא
קנוקות גופא **אמר רב ששת אמר רב**

אסי החוטין שבחלב אסורין ואין חייבין
עליהן ושבכוליא אסורין ואין חייבין
עליהן לובן כוליא רבי ורבי חייא חד
אמר וחד שרי (ו)רבה ממרטט ליה (ו) יוחנן
ממרטט ליה רבי אסי גאים ליה אמר אביי
יכוותיה דרבי אסי מסתברא דאמר רבי אבא
חלב

נאמנות ולקמן (דף נג.) אפרש צע"ה: **עולא** אמר עין הוא והתורה ב'ו. פלוגתא דיש בגידים צני"ט ופלוגתא דר"מ ורבי יהודה דפליגי
בצחיטה לא הוי כפלוגתא דרב ועולא אלא קסבר רב דהא דפליגי תנאי ציש בגידין צנותן טעם בקנוקות הוא דפליגי אבל גיד לכ"ע עין הוא
ורב דאי סבר כמאן דלדאמר דיש צני"ט דלמ"ד אין בגידין צני"ט מה לי גיד ומה לי קנוקות וכן פלוגתא דר"מ ורבי יהודה דפליגי
בצחיטה וההוא תנא"ה דפליגי ארבי יהודה ואית ליה דלא אסרה תורה אלא שעל הקפ צנלד כל זה יעמיד רב בקנוקות ועולא סבר דכל
הנך פלוגתא בגיד עצמו ולא בקנוקות דקנוקות שרו לכולי עלמא דגיד אמר רחמנא ולא קנוקות ועולא ודאי סבר כמ"ד אין בגידין
צני"ט מדקאמר עין הוא: **ב'וורתיה דעולא מסתברא.** צשאלתות דרב אחאי צפרשת ושלח"ה דלע"ג דקאמר מסתברא כעולא אסרינן
קנוקות מדרבנן משמע דלעולא אפילו מדרבנן שרי: **אמר** אביי כוותיה דרבי אסי מסתברא. משמע דהכי הלכתא דלובן כוליא
שרי ואין צריך לגמור אלא מה שחן לכוליא וצקונטרס נמי כתב דהמיקל לא הפסיד וצשאלתות נמי צפרשת ושלח"ה הביאו דברי המתיר
ולא דברי האוסר וגרס רבה מחטט ליה ולא גרסינן צבא דא"כ היה הלכה צבא לגבי צביי וצבל הספרים כתיב רבה ומייהו כתב צקונטרס
דצלוץ כוליא הלך אחר המחמיר לשרש אחריו כיון דלא אתמר הלכתא כצביי והמחמיר יחמיר והמועז לא הפסיד וצחלב שהצב חופה
אוחו משמע מתוך פירוש הקונטרס שפשוט לו שהוא מותר אף על גב שצלוץ כוליא לא פסק צדיא שיהא מותר ושמה סובר דכוליה
אית רבו דשמואל דלדאמר חלב שהצב חופה אוחו מותר וצריך ליתן טעם דמ"ש זה מזה דאי דרשינן שעל הכסלים אמר רחמנא ולא
שצתוך הכסלים הכא נמי אמר רחמנא שעל הכליות ולא שצתוך הכליות ואף על גב דחוטין שצחלב אסורים מדרבנן יש לגזור צבו טפי
בחוטי חלב אטו חלב מצלוץ כוליא ויש לסתור מכאן דברי ר"א ממי"ץ שהיה אומר דשומן שעל יתרת הכבד אסור אף לאחר שיטול הקרום
מעליו מדתניא צתורת כהנים כי כל אוכל חלב מן הצהמה אשר יקריצו ממנה וגו' אין לי אלא חלב תמימים שהם כשרים ליקרב
חלב צעלי מומין מנין תלמוד לומר מן הצהמה חלב חולין מנין תלמוד לומר כי כל אוכל חלב אס כן למה נאמר אשר יקריצו ממנה
לומר

(א) לעיל סט. עד: [מוספתא
רפ"ו, (ז) לעיל עד:
מוספתא פ"ח ה"צ, (א) לעיל
פ"ח ספחים פג.; (ד) נע"י
מוס' ד"ה אמר אביי וכו'
וכן גורס הר"ש אמנם
הר"ן גורס צבא ועד שכן
ג"י הערוך ערך מרט, (א)
ר"מ (ו) ר"מ, (ו) לקמן
ז.; (ח) נסימן דנ., (ט)
(ט) נסמ,]

גליון הש"ס

בפ"ד יוחנן ממרטט ליה.
ע"ל זו ע"ל מוס' ד"ה
כוליא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א רש"י ד"ה לשיטתו וכו'
וגידו: כאן הס"ד ואח"כ
מה"ד אלא:

מוסף רש"י

נוהג בשליל. גיד
הנשה והחלבו.
שלי אסור (לעיל סט.).
מעיקרו. אפילו הנבלע
ונשרש בצנעה (לעיל עז.).
גוממו עם השופי.
כלומר חוטין צנעה
לשופי ונטול את הצנעה
מן השופי דדמי לגיד
ואסור מדרבנן אבל
שאיין חלבו מותרין
(טו.). וישראל קדושים.
העושין סיג לתורה (לעיל
צא.).

